

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-04)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-04)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 62. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000008.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

4. Juli.

Betzy — om De var her nu. Nej, nej, De kunde ikke hjælpe. Ingen kan hjælpe mig. Skammen brænder mine Kinder — hvor kunde jeg — hvor kunde jeg gøre det — hvor kunde jeg faa mig til det? Jeg kan ikke forklare, ikke det, jeg har gjort, ikke det, der gaar forud. Hvad nytter Forklaring. Skammen — den forfærdelige, forfærdelige Skam.

Der er en Mand her i Byen, der har været min Elsker. Jeg elsker ham ikke — jeg har aldrig elsket ham. Jeg blev hans af Nysgærrighed, af Lune, af Kedsomhed eller hvad. Jeg har været hans Elskerinde — jeg har kompromitteret mig for hans Skyld —

Han er grim, — og tyk og skaldet. Jeg har siddet ved hans Bord — jeg har spist hans Mad s. 63— jeg har ligget i hans Seng — han var mig lige gyldig. Han er det: min Tjener, min Hest, min Hund er mig mindre lige gyldig end han — han har i en Maaned, i to Maaneder ikke været i min Hjerne, ikke blot strejft min Tanke.

Jeg mødte ham idag med en anden. Hun var smuk, fræk og fejende. Jeg saa hende paa Oscarsteatret i Vinter. Hun var nøgen i det blanke Tricot, hun lyste af Mændenes Begær, hun sprællede og spillede og svansede for disse halsende Hunde, mens de aandeløst fulgte hvert af hendes Spjæt.

Idag saá jeg hans Øjne. Jeg saá de røde Pletter paa hans Kinder og Munden, hvis Læber var spændte af Blod.

Og mere saá jeg — aa Betzy, Betzy, hvad er Alverden mod denne Skændsel! En Kniv i min Krop vilde være Lindring.

Hans Øjne — saadan har de set paa mig — saadan som de idag i Solskinnet saá paa hende — Allemandstøsen, der gik ved hans Side.

Hjælp mig Betzy, hjælp mig, bed for mig hos den Gud, vi ikke tror paa, at han vil hjælpe mig — Mennesker kan det ikke.

Kvindehjærter.

5

s. 64 De Øjne — i min Dødsstund vil Mindet om dem brænde mine Kinder røde af Skam.

Forstaar De mig? Nej, nej, De er altfor ren og god, altfor uskyldig.

Hvorfor skal jeg lære Dem, hvad De aldrig vidste? Var det Nysgærrigheden, der drev Dem? Synes De, Livet er gaaet Deres dydige Næse forbi? Vil De gaa i Lære hos mig, Tøjten — Skøgen — Fyrstinde Demidchov med den røde Mund og de hellige Øjne, hun, der har en Elsker for hver Dag i Ugen . . .

Jeg er gal, gal, gal — — —

Hør nu — jeg vil være ganske rolig, uden at skabe mig og skrige op.

Da jeg kom hjem, var jeg ude af mig selv. Jeg syntes ikke, jeg kunde være til.

Jeg gik frem og tilbage gennem Stuerne, frem og tilbage som et indespærret Dyr, og der var blot den ene Tanke i min Hjerne: nu maa du dø. Du kan ikke leve efter dette.

For ser De Betzy, det er jo det forfærdelige, s. 65 det utænkelige — jeg var skinsyg paa hende. Jeg misundte hende.

Betzy, jeg burde ikke skrive dette, jeg burde ikke fortælle Dem, hvad De ikke kan forstaa. Nu vil De i Lede og Afsky vende Dem bort — men jeg kan ikke, kan ikke bryde mig om Deres Venskab, hvis De ikke vil have mig, som jeg er.

Jeg huskede hans Ansigt, naar jeg blot strejfede hans Skulder med min Haand — det var, som skyllede der Bølger af Blod over det. — Han var som et hvirvlende flygende Vejr.

Jeg huskede, da denne mægtige Sanskraft brød ind over mig og uimodstaaeligt rev mig med . . .

Jeg kom hjem ved Femtiden.

Det sved og brændte i min Hjerne. Jeg ringede paa Telefonen. Rent mekanisk sagde jeg det Nummer, jeg saa ofte havde sagt, jeg syntes, min Stemme lød saa underlig tør og hivende, først da jeg hørte ham beklage, at han ikke var hjemme iaften — først da forstod jeg, hvad jeg havde s. 66 Saa dybt er jeg sunket — saa langt er jeg nede — aah, hvorfor kan man ikke skrige det fra sig . . .

Nansen, Betty, *Kvindehæarter*,

gjort.

5*

Denne Ydmygelse . . .

M.